

Σάκης Αθανασιάδης

Η βροχή χορεύει στα κεραμίδια

Η βροχή χορεύει στα κεραμίδια

Σάκης Αθανασιάδης

Ποιήματα

ISBN 978-618-84709-1-0

Η βροχή χορεύει στα κεραμίδια

Σάκης Αθανασιάδης

Ο ΣΑΚΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ Γεννήθηκε το 1965 στον Άγιο Πέτρο του Κιλκίς και τα τελευταία χρόνια ζει στην Λαμία κι εργάζεται στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας. Το πεζογραφικό του έργο έχει διακριθεί ενώ έχουν δημοσιευτεί άρθρα του σε καθημερινές εφημερίδες. Ποιήματά του βρίσκονται σε διάφορες ανθολογίες κι έχουν μεταφραστεί σε πολλές γλώσσες. Υπήρξε ιδρυτικό μέλος λογοτεχνικών ομάδων για ένα διαφορετικό βλέμμα. Οι ΑπρεγγίοςMP το 2012 είναι οι πρώτοι που μελοποίησαν στίχους του σε μορφή demo video στο(youtube), και η πρώτη του δισκογραφική παρουσία γίνεται στο τέλος του 2012 στο CD άλμπουμ : Από το Μηδέν, του Γιώργου Δημητριάδη, ενώ το 2019 στίχοι του βρίσκονται στο CD άλμπουμ : Το μεταξύ μας διάστημα, του Β. Καζαντζή.

Προηγούμενα έργα:

ΠΟΙΗΣΗ 1. ΣΑΝ ΘΕΑΤΕΣ (Αθήνα1988) 2. ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΡΝΗΣΗΣ (Σικυώνιος 1990) 3. ΣΕ ΗΛΙΚΙΑ ΠΑΡΑΙΤΗΣΗΣ (Άποψη1993) 4.Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΛΙΟΣ (Α΄ έκδοση Άποψη 2009, Β΄έκδοση 2014,το βιβλίο)5. ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ ΧΡΟΝΟΥ (Α΄ έκδοση Άποψη 2013, Β΄έκδοση 24grammata.com 2014) 6.ΟΙ ΑΝΑΣΕΣ ΤΩΝ ΕΡΑΣΤΩΝ (Το βιβλίο 2014) 7. ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΕΝΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ (Το βιβλίο 2015) 8. ΝΥΧΤΕΡΙΝΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ (24grammata.com 2016) 9. ΕΝΑ ΦΕΓΓΑΡΙ ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ (24grammata.com 2018) 10. ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ (2020)

ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ 1. ΥΠΑΚΟΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΩΤΕΡΟΥΣ (Ταχυδρομική1989)- νουβέλα 2. Η ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΤΩΝ ΑΘΩΩΝ (Απόπειρα 1998)-διηγήματα3. Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΟΣ (Ιωλκός 1999)-διηγήματα 4. ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ (Ιωλκός 2001)-μυθιστόρημα.

e-mail:sakathanasiadis@gmail.com

Τίτλος: «**Η βροχή χορεύει στα κεραμίδια**»
Συγγραφέας: **Σάκης Αθανασιάδης**

ISBN: 978-618-84709-1-0

Χρονολογία έκδοσης: **2022**

Πίνακας εξωφύλλου: *L' Enfant au cerceau - Periclès Pantazis (1849–1884)*

Cor. Σάκης Αθανασιάδης

Επιτρέπεται χωρίς περιορισμό η αναπαραγωγή μέρος ή όλου του βιβλίου για μη κερδοσκοπικούς λόγους, με υποχρεωτική την αναφορά του ονόματος του δημιουργού.

με άδεια [Creative Commons](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Όταν όλοι πέφτουν, μείνε όρθιος

Τα σπίτια που έζησα
είχανε πόρτες με διπλές κλειδαριές
να ονειρεύομαι αυτοκίνητα που τρέχουν
φρένα που σπάνε τα τζάμια
να μην περνάει η άνοιξη στα δωμάτια
κλειδωμένος όνειρα άλλων να ζω για δικά μου
Οι πόλεις της οθόνης
που έλαμπαν στο πανί
όταν τις γνώρισα είχαν χαλασμένα φώτα
την μοναξιά αράχνη στους τοίχους
δρόμους βρώμικους, ναυαγούς εργάτες
νηστικούς που διψούσαν για χρυσάφι
Κι αυτό που άκουγα στις σιωπές μου
«μείνε όρθιος...
όλοι πέφτουν κι όλοι φωνάζουν
την άμμο της Κυψέλης θάλασσα»
με έκανε πιο δυνατό από τον φόβο μου
κι ήθελα να χάσω περισσότερα
αλλά να χάσω όρθιος
Μα κάποτε ελπίζω
τα ξυπόλυτα καλοκαίρια
θα με φωνάξουν στην θάλασσα
να αφήσω τον πόνο της αγάπης στα κύματα
κι έναν μου στίχο στο γαλάζιο φως

Ο πειρατής των ονείρων

Χάλασα όλα μου τα παπούτσια
περπατώντας σε χιλιάδες όνειρα
μέσα στον ήλιο μέσα στην βροχή
ρωτώντας τον άνεμο
αν διψάς για ένα φιλί μου
Την πρώτη φορά που σε είδα
ήσουν γυμνή και μάλωνες με τα κύματα
έτρεξα βιαστικά να σε αγκαλιάσω
μα τα μάτια σου φώναζαν φύγε
είναι πολύ αργά να περπατήσουμε στην θάλασσα
σε λίγο ξημερώνει και τελειώνει το όνειρο
την άλλη φορά θα σου παραδοθώ
το αίμα σου ποτέ να μην κρυώσει
Αμέτρητες νύχτες έτρεχα μακριά απ' το σώμα
και περίμενα σε άγνωστες θάλασσες να φανείς
σαν πειρατής να σε αρπάξω μα ποτέ σου δεν ήρθες
όμως θυμάμαι μια φορά ένα αστέρι μου έκαψε τα μάτια
πονούσε η ψυχή μου για μέρες
Χάλασα όλα μου τα παπούτσια
περπατώντας σε χιλιάδες όνειρα
παράτησα τις πόλεις ταξίδεψα στα χωριά
μέσα στην άνοιξη να σε συναντήσω
Ιδρωμένος ξυπνούσα πρωί
κι αυτό που θυμόμουν κάθε φορά που ξυπνούσα
είναι πως σε έβλεπα γυμνή μέσα στο χιόνι
να τρέχεις μακριά να μην σε φτάσω
Μα τώρα που οι αγάπες σαπίζουν στις πόλεις
αγόρασα καινούργια παπούτσια
να τρέχω μακριά απ' τον εαυτό μου

Η μέρα του πολέμου

Σήμερα είναι η μέρα του πολέμου
μια ευκαιρία να σκοτώσεις ή να σκοτωθείς
μα αν θέλεις μέθυσε με ένα φιλί, με κρασί η με θάλασσα
να γυρίζουν πίσω τα μάτια σου
γιατί κανείς δεν σου έχει πει
σκότωσε για την αγάπη
σκότωσε για τον θεό
αλλά κάθε μέρα μάτια στο ψιθυρίζουν
Είναι η μέρα του πολέμου σήμερα
μα αν θέλεις άφησε το όπλο στο χώμα
ο ήλιος καίει τα μάτια και κανείς δεν βλέπει
πως θέλεις να σωθείς με έρωτα
Αν θέλεις μέθυσε να πάρει το αίμα φωτιά
αν θέλεις μέθυσε να μην αναστηθείς
είναι η μέρα του πολέμου σήμερα
η μέρα που θα πρέπει να αποφασίσεις
αν γίνεις ο κανένας για μια εταιρία
Μέθυσε με ένα φιλί, με κρασί η με θάλασσα
να γυρίζουν πίσω τα μάτια σου
για να δεις πως οι μέρες του πολέμου είναι πολλές
και όπλα σημαδεύουν τους φτωχούς κάθε μέρα
Κρυμμένα καλά σε ραδιόφωνα, σε οθόνες, σε διαφημιστικά
σε τράπεζες που αγοράζουνε σιωπή, που κλέβουν την ανάσα
που κλέβουν το χρώμα απ' τα μάτια παιδιών σου
με την απουσία σου τα στέλνουν σαν βαλίτσες στην ξενιτιά
εργάτες χωρίς φωνή να αρρωστήσει η Ελλάδα στο κρύο
Είναι η μέρα του πολέμου σήμερα
Αύριο όμως μπορεί να είναι μια άλλη μέρα...

Ένα γαρύφαλλο στο μπαλόνι

Κάποτε έλεγα θα ζωγραφίζεις την θάλασσα
πεινασμένη από φως
στον καθρέπτη θα βλέπεις τις μέρες που χάθηκαν
κυνηγώντας λεφτά θα μολύνεις τα όνειρα
μα γελούσαν τα μάτια σου
την άνοιξη κοίταζαν να περνά τα παράθυρα
μα δεν την έβλεπαν λερωμένη από τις μηχανές
Σήμερα θα κοιτάς το γαρύφαλλο στο μπαλκόνι
θα μιλάς δυνατά στα λίγα του δρόμου αυτοκίνητα
στα δωμάτια σαν αράχνη θα τρέχεις
αποκλεισμένη μέσα στο λίγο φως
στον λαβύρινθο του ονείρου
όμως το λίγο φως είναι ο αόρατος εχθρός μας
Κάποτε έλεγα θα τρυπήσω ένα σύννεφο
να πλυθεί ξανά η ψυχή μου να αντέχει
μολυσμένες φωνές, χαλασμένα μάτια
μα απαντούσες πως σήμερα
εργοστάσια φτιάχνουνε χιόνι
και σε λίγο θα αγοράζουμε καλοκαίρι
τα χρήματα μόνο αυτά το μπορούν
Σήμερα θα μιλάς
στον καθρέπτη για τον ήλιο στο όνειρο
θα γυρίζεις τον δρόμο στην θάλασσα
το κορμί θα πονάει κλειδωμένο στους τοίχους
σήμερα που τα ρολόγια δεν μετράνε τον χρόνο
ίσως να καταλάβεις, χωρίς αγάπη
χωρίς τους στίχους των ποιητών
στο λίγο φως ο αόρατος εχθρός θα μεγαλώνει μέσα σου

Η αράχνη που τραγουδάει

Μόλις θα σταματήσει να περνάει
απ' τα μάτια σου η θάλασσα
κι η βροχή δεν θα φτάνει στο μαξιλάρι μου
να το θυμάσαι καλά
θα απαγορευτεί ο έρωτας
Να το θυμάσαι καλά
μεθυσμένη θα βλέπεις μια οθόνη
να σε μαλώνει κάθε μέρα
χωρίς να ξέρεις πως η άνοιξη φεύγει
μαζί με τα χελιδόνια της
αφού θα βλέπεις διαφημίσεις
και σαν καλή μηχανή δεν θα έχεις φωνή να πεις τίποτα
Μόλις καρφωθούν τα παράθυρα
θα απαγορευτούν αμέσως τα φιλιά
και κάθε τι που μπορεί να φέρει τον θεό μέσα σου
κι εγώ που έμαθα να τρέχω μακριά απ' το σκοτάδι
δεν θα έχω μάτια να κοιτάξω την ψυχή μου
Όμως νομίζω θα είσαι καλά προστατευμένη
μόλις θα απαγορευτεί ο έρωτας
μακριά από αρρώστιες και πολέμους
μακριά από τον ήλιο, την βροχή και τον αέρα
μακριά απ' το φως
μακριά απ' τον δρόμο
θα ζεις μια ήσυχη ζωή
ακούγοντας την αράχνη που τραγουδάει στα κεραμίδια

Κλεμμένη άνοιξη

Απόψε σε παρακαλώ
μην σκέφτεσαι το σώμα σου
σβήσε το φως άνοιξε τα παράθυρα
πέρασε καιρός που το φεγγάρι
στα μάτια σου δεν έχει περπατήσει
Κι αν το αίμα σου πάρει φωτιά
όταν ακούσεις την φωνή του φεγγαριού
μην ρωτήσεις τον άνεμο που είμαι εγώ
αλλά ψάξε καλά την ψυχή σου
κι αν με βρεις κρυμμένο εκεί
ονόμασέ με αγάπη
Χελιδόνια θα έρθουν στο κρεβάτι σου νύχτα
τα δικά μου θα φέρουν φιλία
σαν ξυπνήσεις να βρεις την δική σου αλήθεια
η αγάπη περπατάει στην φωτιά
Κλεμμένη μου άνοιξη
θα σε δω ξαφνικά
με λουλούδια στα χέρια
με αηδόνια στα μαλλιά
να μου σπάσεις τους τοίχους
να ξεφύγω απ' το λίγο
να μου μάθεις να αγαπώ δυνατά

Ο έμπορος της φωτιάς

Περνάνε περιπολικά κι ασθενοφόρα
χειροκρότανε τα μπαλκόνια
ο δρόμος πάλι ερημώνει
πίσω απ' τις οθόνες με κλεισμένα παράθυρα
κρύβονται ξανά οι φοβισμένοι
Με τον καιρό κάποιοι από αυτούς θα τρελαθούν
χωρίς να καταλάβουν πως ο μεγαλύτερος εχθρός
ήταν ο ίδιος ο εαυτός τους
που ζητούσε έναν δικό του θεό
ένα θεό καταναλωτή και μικρό έμπορο της φωτιάς
Κι όταν έρθει μια μέρα που θα βγει διαταγή
να απαγορευτούν και τα φιλιιά
τότε θα διψάνε για λίγη βροχή
ξαπλωμένοι στο μολυσμένο μαξιλάρι τους
παραδομένοι χωρίς παρελθόν στο σκοτάδι
Θα ρωτάνε ανώνυμα στο τηλέφωνο
ποιος μπορεί να διαβάσει τα χρώματα
ποιος μπορεί να μας μα πει τι είναι αγάπη
και θα ξεχάσουν τις απαντήσεις
φυλακισμένοι στις μάσκες τους
Κι αν δεν πάρουν φάρμακα να κάψουνε την μνήμη
έναν απλό χωματόδρομο θα ονομάζουνε ελευθερία
και θα κάνουν σχέδια να δραπτετεύσουν
από το σκοτάδι στο άγνωστο φως
πριν τους πυροβολήσουν οι στρατιώτες
τις πρωινής περιπόλου
οι ίδιοι που ζητούσαν έναν δικό τους θεό
ένα θεό καταναλωτή και μικρό έμπορο της φωτιάς

Χωρίς άδεια εξόδου

Αν υπάρχει ένας άγγελος μέσα μου
που καίει το αίμα και με φωνάζει πέτα ψηλά
για πρώτη φορά αυτό θα σας πω
υπάρχει κι ένας δαίμονας στο σώμα μου
παγωμένος σαν πέτρα που θέλει να με φάει
και με φωνάζει όλα είναι χαμένα
Γιατί εδώ δεν έρχεται η ανάσταση
είναι η ελευθερία που ξεκλειδώνει τις πόρτες
και φεύγει ντροπιασμένη
εδώ δεν είναι θάνατος η σιωπή
είναι οι ζαλισμένοι πολεμιστές της αγάπης
παραδομένοι στο φτηνό κρασί
που φωνάζουν τον θεό τους να φέρει τα όπλα
Τι να σας πω είναι η γιορτή του φόβου χρόνια τώρα
που έχει σβήσει απ' την πατρίδα μου το φως;
είναι ο κόσμος που έχει για δάσκαλο
και για γιατρό την τηλεόραση
και με αφήνει ξυπόλυτο με ένα φακό
να ψάχνω το ποτάμι της αθανασίας;
Άγνωστα χρόνια και φοβάμαι
πως θα χαθώ για πάντα
σαν τους σκλάβους μες τη νύχτα
απ' την άνοιξη της φυλακής θα γίνω σκόνη
και το φεγγάρι θα κοιτάζω σε άδειους δρόμους
τους ποιητές θα κοιτάζω
χωρίς ντροπή να το αδειάσουν από φως

Τι να σας πω φοβάμαι χρόνια τώρα
τα θαύματα που αγοράζονται με νομίσματα
τις κραυγές των αγέλαστων μισθοφόρων
αλλά ελπίζω πως κάποια στιγμή αυτό που δεν θα αγοράζεται
θα ονομάζεται αθάνατο φως
γι' αυτό περπατάω με ένα φακό στο σκοτάδι
χωρίς άδεια εξόδου, μακριά από μισθοφόρους
ψάχνοντας το δικό μου ποτάμι

Η ωραία αμαρτία

Κάποτε άκουσα πως σε μια μακρινή χώρα
όλοι οι φτωχοί άνθρωποι ήταν ίσοι στους νόμους
κι είχαν δικαίωμα να παραμείνουν φτωχοί
κανένας δεν τους καταδίκασε
Όταν είπε η τηλεόραση
“η χώρα πρέπει να σωθεί από τους εχθρούς
θα γίνεται λίγο περισσότερο φτωχοί
αλλά φτωχοί θα είναι κι οι γείτονες
οι φίλοι, τα αδέρφια σας
και τίποτα δεν θα αλλάξει στην ζωή σας
με αγάπη θα ανεβούμε μαζί βουνά
να βρούμε την πράσινη θάλασσα”
όλοι συμφώνησαν
Όμως ξέχασε να πει τους εχθρούς
κι αργότερα μήνες μετά
έμαθαν πως ήταν οι ίδιοι
γιατί έφερναν ξένους για εργάτες
κι έπαιρναν δάνεια που μοίραζαν οι τράπεζες
αλλά κανέναν δεν τον πείραξε
Έτσι τα φθινόπωρα κοιτούσαν
τα χιλιάδες πουλιά στον ουρανό
που περνούσαν ελεύθερα τα σύνορα
κοιτούσαν τα αεροπλάνα που έπαιρναν
τα παιδιά τους μακριά, ανταλλακτικά για εταιρείες
Σε αυτή την μακρινή χώρα
οι άνθρωποι σταμάτησαν σιγά-σιγά να μιλάνε
έπαιζαν με τα κινητά τηλέφωνα στον δρόμο
στο σπίτι, στον ύπνο τους

κι ανάμεσα στις διαφημίσεις της τηλεόρασης έκαιγαν όνειρα
Γεμάτο με φωνές το μυαλό τους
έμαθαν να μιλάνε με λέξεις που είχαν
ακούσει στην οθόνη
έτσι ονόμασαν τον έρωτα «πήδημα»
την απάτη «αρπαχτή»
κι αυτούς που ήταν λιγότερο ίσοι
και μάζευαν χαρτόνια για να κοιμηθούν «άστεγους»
Κάποτε σε μια μακρινή χώρα
που είχαν για φωλιά οι θεοί
αυτούς που ήθελαν να μιλήσουν την παλιά γλώσσα
κάποιος θα τους έλεγε τρελούς
για αυτή την ωραία αμαρτία
Κάποτε χέρι-χέρι
θα περνούσαν όλοι μαζί τα βουνά
και θα έβρισκαν την πράσινη θάλασσα
αλλά είχε χαλάσει ο καιρός
και σε λίγες μέρες την ξέχασαν

Μια τρύπα στο σκοτάδι

Όταν γράφω ποιήματα
ανοίγω μια τρύπα στο σκοτάδι
μέσα στο λίγο φως
τα μάτια μου μεγαλώνουν
Ακούω βήματα στο μπαλκόνι
είναι ο πατέρας που με περιμένει
να πιούμε το κόκκινο κρασί της ανάστασης
κάτω απ' τα αστέρια
μέσα στην σιωπή
να μου λέει «μη φοβάσαι»
Έτσι αυτό που έχει χαθεί
το αγαπώ περισσότερο
και φοβάμαι να το πετάξω σαν στάχτη
να το σκορπίσουν αυτοκίνητα στο μηδέν
Όταν γράφω ποιήματα
γεμίζω με φωτογραφίες το δωμάτιο
φωτογραφίες που βρίζουν ή χαμογελάνε στους τοίχους
στάζουν τα μάτια αίμα στο χαρτί
Πληγωμένος αλλά ελεύθερος από τον εαυτό μου
δεν φοβάμαι τον θάνατο
μπορώ να περπατήσω μακριά και να κλέψω
τα πιο όμορφα όνειρα
Όταν γράφω ποιήματα ξεχνάω τους δρόμους
και σκέφτομαι πως τα μάτια σου
ήταν το καλύτερο σπίτι για μένα
η δική μου θάλασσα
μέχρι να φτάσει ο «πολιτισμός»
και γίνουν τα μάτια σου δρόμος που αγαπά την ταχύτητα

Κι όταν πονάει το σώμα μου στους σίχους
ρίχνω από μακριά μια χούφτα άμμο στο μαξιλάρι σου
ελπίζοντας πως όταν ο καθρέπτης
σταματήσει να σου λέει «σ' αγαπώ»
να θυμηθείς πως «οι κανονικοί»
συλλαμβάνονται πρώτοι από τους δημοσιογράφους

Ποτάμια με παραμύθια

Γνώρισα πολλούς ανθρώπους
σε δρόμους μικρούς, σε δρόμους μεγάλους
θάλασσες με όνειρα, ποτάμια με παραμύθια
και «λίγους» σαν κι εμένα που έψαχναν για χρόνια
να βρουν την πέτρα που κλαίει
Γνώρισα όμορφους δρόμους
Κι έμαθα πως ο όμορφος δρόμος
είναι αυτός που δεν μιλάει για ταξίδια
σε αυτή την άγια σιωπή φέρνει τα χείλη σου
και τα καλύτερα αστέρια, τα μάτια σου
Στο καθαρό φως δεν υπάρχουν για μένα σύνορα
γιατί μπορώ να πετάω
μακριά απ' το σώμα, μακριά απ' τα σίγουρα
να γυρίζω πίσω τα χρόνια
το σκοτάδι να κοιτάζω κατάματα
Να κοιτάζω μέσα στα θολά σας τζάμια
τις μέρες που περνάνε στην ψυχή σας
με μάσκες μαύρες ξυπόλητες
Μέσα στο λίγο φως να βλέπω
φυλακισμένους της τηλεόρασης
αγέλαστα μάτια σε σκονισμένες φωτογραφίες
να γεμίζουν με λεφτά το μυαλό τους
αφού δεν σκέφτηκαν ποτέ πως η ομορφιά δεν αγοράζεται
και πως αυτό που αγοράζεται
είναι καταδικασμένο να πεθάνει στην σκόνη
Γνώρισα θάλασσες με όνειρα, λίμνες με σύνορα
μα λίγες σαν κι εσένα
που δεν ήθελαν να ξεχάσουν
τα ποτάμια με τα παραμύθια που είχα στο μυαλό μου

Μπροστά απ' το φως που βλέπουν οι άλλοι

Από καιρό δοκιμάζω να γνωριστώ
με αυτό που φοβάμαι
αλλά κάθε προσπάθεια πάει χαμένη
γι' αυτό θέλω να περάσω
στην άλλη πλευρά της θάλασσας
κι όταν φτάσω εκεί
να έχω ξεχάσει πως έφτασα
μέσα σε τόσο πολύ φως
Κι άλλες φορές θέλω
να αφήσω πίσω μου το σώμα
στα χάρτινα χέρια της πόλης
στην μόνη αλήθεια της, το σκοτάδι
και να βρεθώ για μια μόνο φορά
μπροστά απ' το φως που βλέπουν οι άλλοι
Κάποιες μέρες γράφω στο χαρτί:
«χρωμάτισε ένα ψέμα ονόμασέ το
παράθυρο για τον παράδεισο
και το αδύναμο στα μπαλκόνια θα χειροκροτεί»
μα μια άδεια δική μου σφαίρα δεν μπορεί
να ρίξει το φράγμα για να περάσει το ποτάμι
Γι' αυτό δοκιμάζω να γνωριστώ με την μοναξιά
και με τους παππούδες της επανάστασης
μαζεύοντας τα αποτσίγαρα του Μπουκόφσκι
μέσα στα άδεια μπουκάλια του πολιτισμού
ποιος ξέρει... ίσως κάποτε βρεθώ
μπροστά απ' το φως που βλέπουν οι άλλοι

Οι πολεμιστές του Αυγούστου

Περπατάω τα καλοκαίρια μακριά απ' τις φωνές
των ανθρώπων που χαστουκίζουν τη θάλασσα
σβήνω απ' το μυαλό μου
το μαύρο δέρμα του Αυγούστου
τα ωραία σώματα που φωνάζουν
έχω το κλειδί για τον παράδεισό σου
έλα να το πάρεις
γιατί θα πιστέψω πως οι έρωτές μου
χρειάζονταν το δικό τους αντηλιακό
να μην καταστραφούν στον ήλιο
Τρέχω μακριά απ' τους πολεμιστές των νερών
ματώνω τα πόδια μου στο χώμα
γυρίζω εκεί που γεννήθηκα στον βορρά
να βρω φως κάτω απ' το φεγγάρι
νερό να βρω τα μάτια ξεδιψάσω
τα πόδια μου μετά από ώρες
να θυμηθούν τους δύσκολους δρόμους
σε μονοπάτια που δεν περπάτησα να με πάνε
σε σταματημένα βαγόνια που σκουριάζουν
στα σύνορα του πολιτισμού
Κι όταν γυρίσω πίσω στη θάλασσά μου
το ποτάμι θα έχει περάσει στις φλέβες μου
κι ο άνεμος θα μαλώνει ακόμη
με τις λεύκες στα μάτια μου
Τίποτα δεν θα ρωτήσω την πρώτη βροχή
θα μιλάνε δυνατά τα κύματα δεν θα με ακούει
τα γυμνά κορμιά σίγουρα δεν θα είναι εκεί
μόλις ένα αστέρι πέσει στο μαξιλάρι τους
θα δοκιμάζουν στον καθρέφτη το επόμενο καλοκαίρι

Μακριά απ' τις φωνές των σκλάβων

Δεν ήθελα να είμαι το σπίτι
που θα άφηνες τα όνειρά σου να κοιμηθούν
ούτε ήθελα να γίνω το πρώτο αστέρι
που θα έσβηνε στα μάτια σου
μόνο ήθελα να μείνω στο αίμα σου σαν καλοκαίρι
Δεν ήθελα να είμαι ο σκονισμένος δρόμος για τα παπούτσια σου
ούτε ήθελα να είμαι κοντά σου όταν πέφτεις
μπροστά στον καθρέπτη
κοιτώντας τα άσπρα μαλλιά σου
ήθελα να πιστέψω τον μύθο της αθανασίας
Δεν ήθελα να ακούω να μου λες
δεν έχτισα ένα σπίτι για σένα στη θάλασσα
την λάσπη να βγάλεις απ' το αίμα σου
αλλά σε άφησα μονάχη να περάσεις τον εαυτό σου
και χάθηκα στο δάσος με τις καρδιές
ξυπόλητος στο ποτάμι χωρίς φαγητό
ψάχνοντας αυτό που για σένα δεν υπάρχει, την αγάπη
Όμως πάντα ήθελα να περπατήσω στη βροχή
πάντα ήθελα να μιλήσω στον άνεμο
για ένα καινούριο μου όνειρο
να μιλήσω μακριά απ' τις φωνές των σκλάβων

Ένα βήμα πιο πέρα

Ελευθερώνω τα καλύτερα όνειρα
αναπνέω τη θάλασσα
δίπλα μου στρατιώτες της ειρήνης
πετροβολάνε στον αέρα φανταστικούς εχθρούς
Περικυκλωμένος από φωνές
πρέπει να πιστέψω στο αιώνιο της στιγμής
που κρατάει όσο ένα φιλί σου
να πάω ένα βήμα πιο πέρα
αόρατος χωρίς όνομα στο φως
Φεύγω μακριά όταν ο αέρας γίνεται λίγος
δεν κοιτάζω πίσω μου την ανοιχτή πόρτα
το κενό στα μάτια
να μην ακούω τους επιβάτες να λένε
πως έχω μολύνει με ποιήματα τα παράθυρα
Περιπλανιέμαι στις έρημες βιτρίνες
για να θυμηθώ πως δεν είμαι αθάνατος
να μην βλέπω φτωχούς
να κατηγορούν φτωχούς για την φτώχεια τους
αφήνω το αίμα στον έρωτα
την ψυχή μου καθαρίζω με δάκρυα
μιλάω δυνατά με την σιωπή μου
ελευθερώνω τα καλύτερα όνειρα

Αντίγραφα

Μικρή είχες μάθει να αγκαλιάζεις τα σύννεφα
να μην διψάσεις ποτέ
στον ήλιο τον καυτό απ' την αγάπη
Βουνά είχες μόνο για σύνορα
ποτέ να μην πεθαίνεις για ένα μου φιλί
να μην παραδοθεί η ψυχή σου στον έρωτα
Μα στη ζωή όλοι κάνουν λάθος τα βήματα
κι εκεί που πετάς πάνω απ' τα κύματα
πέφτεις χτυπάς
να σηκωθείς δεν μπορείς απ' το χώμα
Τώρα μου στέλνεις βροχή τα μηνύματα
ένα τραγούδι να φτιάξω
για ένα κορίτσι τρελό
που ξυπόλυτο πέρασε το ποτάμι της αγάπης
Μικρή είχες μάτια για αντίγραφα
τα φιλιά που πουλάει η οθόνη
μα κανείς δεν σου είπε
στο σκοτάδι τα αντίγραφα
λιώνουν όμορφα όπως το χιόνι
Τώρα μου στέλνεις βροχή τα μηνύματα
Τον δικό σου τον κήπο να φτιάξω
μα εγώ δεν είμαι εδώ κι από μακριά
ένα φιλί στην βροχή θα πετάξω

Είναι ωραία να φεύγεις

Φύγε μακριά απ' την αγάπη
φύγε μακριά απ' τους σκονισμένους δρόμους της ψυχής μου
μην δεις τα καρφιά στο σώμα μου και τρομάξεις
Φύγε μακριά τώρα που έχεις ξυπνήσει
μην χαθείς μέσα σε όνειρα που δεν περπάτησες ποτέ
κι αν καμιά φορά βρεθείς αγκαλιά με το σκοτάδι
μην ζητήσεις για ένα βράδυ ανάσταση
γιατί δεν θα αντέξεις τον δρόμο ξυπόλητη
κι ανάσταση ζητούν όσοι αντέχουν τον πόνο της αγάπης
Φύγε μακριά απ' το φεγγάρι
μην δεις κρεμασμένη στο φως την σκιά μου
γιατί θα χαθεί για πάντα εκείνο το καλοκαίρι
που σου κρατούσα το χέρι
Φύγε μακριά απ' την σιωπή σου πήγαινε πιο πέρα
νάρκισσοι καίνε την θάλασσα
Τώρα μακριά κοντά στο παράθυρο
νοιώθω το αίμα μου λευκό μες το φως
φύγε μακριά είναι ωραία να φεύγεις
αρκεί να μην ξέρεις που τελειώνει ο δρόμος

Η πρώτη αγκαλιά

Τα σχέδιά σου με κήπους πριν ανθίσει το μίσος
τα κολλάω στους τοίχους
όταν το αίμα μου καίει και παίρνει φωτιά
Τα χρόνια περνάνε
μα τα μάτια μιλάνε πιο δυνατά
γι' αυτό ρίχνω πέτρες την σιωπή σου να σπάσω
δεν θέλω να ξεχάσω την πρώτη αγκαλιά
Φωτιά καλοκαίρι σου απλώνω το χέρι
Έλα στη θάλασσα πάλι
δεν θέλω να ξεχάσω την πρώτη αγκαλιά
Τα βράδια χτυπάει το φεγγάρι την πόρτα
ξυπνάω ιδρωμένος πήρε το όνειρο τέλος
ανάβω τα φώτα μήπως σε δω

Το φιλί του καθρέφτη

Ήμουν κρεμασμένος σ' ένα στίχο όταν χάθηκες
και σκεφτόμουν αν πέσω
όλοι οι δρόμοι που περπάτησα τόσα χρόνια
θα είχαν μαύρο φως
Εσύ άλλαξες το τηλέφωνό σου για σιγουριά
έγινες το κορίτσι που περπατάει ξυπόλυτο στον καθρέφτη
κι άφησες την σιωπή να μιλάει
εγώ κρέμασα σε μανταλάκια το πρόσωπό σου
κι άφησα την βροχή να σε δέρνει
Από τότε παράτησα τα ποιήματα και περπάτησα πολύ
μόνος χωρίς ομπρέλα τον χειμώνα, λιγότερο μόνος την άνοιξη
ή και καθόλου τα καλοκαίρια της αγκαλιάς
όμως τώρα
πριν χαλάσουν και τα τελευταία μου παπούτσια
ψάχνω να βρω μια ακτή να περπατάω ξυπόλυτος
Όταν φυσάει να έρχεται το αλάτι στα χείλη μου
η γεύση που είχε το φιλί σου
το αίμα σου να αρχίσει στις φλέβες μου να κυλάει
γαλάζιο αίμα σαν θάλασσα
Και θα ελπίζω τώρα
που το φιλί του καθρέφτη σε κούρασε
να πάρεις καινούργια παπούτσια
και να έρθεις μια μέρα να με δεις
για να μου δείξεις πως έπρεπε να σε αγαπήσω

Γυάλινος πόλεμος

Ήταν όλοι φοβισμένοι
για χρόνια φορούσαν μάσκες
κι έτρεχαν μακριά απ' την βροχή
κρύβονταν απ' τα χρώματα
και περίμεναν πάνω απ' το πληκτρολόγιο
να τους πουν ποιος είναι ο εχθρός να τον πολεμήσουν
Φοβόταν οι γονείς τα παιδιά τους
οι παππούδες τα εγγόνια τους
φοβόταν η μια ήπειρος την άλλη
το παλιό φοβόταν το καινούργιο
όλα ήταν εχθρός
Αλλά με τον καιρό
μέσα στον φόβο τους υπήρχε μια κρυφή ελπίδα
πως δεν θα χρειαστεί να πολεμήσουν ποτέ κανένα εχθρό
και μετρούσαν τα λεφτά τους κάθε μέρα
και κάθε μέρα έπλεναν τις μάσκες τους
να μην μολυνθούν τα μάτια
κι ήταν ευτυχισμένοι γιατί ζούσαν
με μεγάλη ασφάλεια τον φόβο τους
και σχεδίαζαν το μέλλον
Ελάχιστοι πίστευαν στο θεό
οι περισσότεροι είχαν φτιάξει έναν θεό δικό τους
χόρευαν μαζί του στα πανηγύρια
τον κερνούσαν κανένα κερί σε γιορτές
ή τον έβγαζαν απ' το μυαλό τους να παίξει
τυχερά παιχνίδια να σώσει το μέλλον

Ήταν όμως όλοι φοβισμένοι τα βράδια στο σπίτι
οι γονείς με τα δάνεια
οι νοικοκυρές με το φαγητό
οι παππούδες με τα φάρμακα
οι φοιτητές με την μοναξιά
οι δάσκαλοι με τα βιβλία
μα κανένας δεν έκανε τίποτα
να περάσει τον φόβο του
κι όλοι περίμεναν κάτι να γίνει
έστω, να γίνει επιτέλους πόλεμος
Όμως πέρασαν τα χρόνια
οι πιο μεγάλοι πέθαναν περιμένοντας να μάθουν τον εχθρό
κάηκαν στην φωτιά να μην μολυνθεί η Ευρώπη
κι οι λίγοι που έμειναν ζωντανοί
δεν ρωτούσαν να μάθουν ποιος ήταν ο εχθρός
που θα έπρεπε κάποτε να πολεμήσουν
γιατί περίμεναν κι αυτοί να πεθάνουν

Η βροχή χορεύει στα κεραμίδια

Σβήνω απ' τα μάτια μου
ανθρώπους με άγριο βλέμμα
τους εραστές που έχει αδειάσει
η ψυχή τους απ' τους όρκους
τους δικαστές που ερμηνεύουν νόμους
ποτέ του να μην χάνει ο δυνατός
και τους εργάτες σβήνω που ματώνει η φωνή τους
για λίγη εξουσία και ψωμί
Σβήνω απ' τα μάτια μου
τους κομματάρχες του μπαμπά
με τα μεγάλα αυτοκίνητα που τρέχουν
λάμπουν τη νύχτα καφενεία επαρχίας
το μέλλον σου αυτοί θα σώσουν
γιατί εγώ φοβάμαι να σωθώ από αυτούς
αστέρια βρέχει κι αυτό το καλοκαίρι
Τρέχω μακριά απ' τα ανώνυμα χωριά να αφήσω
όλο το άγριο των ματιών τους στον γκρεμό
για να ξεχάσουν τα όνειρα που είχαν να γίνουν πόλεις
κάθε χειμώνα που η γιαγιά κοιτούσε την βροχή
να χορεύει στα κεραμίδια
Κάθε πρωί τα μάτια μου αλλάζω
αυτό που βλέπω σήμερα αύριο θα είναι διαφορετικό
καινούργιος ήλιος, καινούργιες φωνές
καλύτερες φωνές απ' τις δικές μας
που δόθηκαν ενέχυρο σε δάνεια και χάθηκαν
στην μάντρα ανακύκλωσης μικροαστών

Ο χορός των αθών

Αυτός που λέει κάθε μέρα
φοβάμαι να ζω σαν νεκρός
σε πόλεις δίχως μάτια
που μυρίζουν σκοτάδι
φοβάμαι να χαρίσω τα παιδιά μου
στην ανυπόφορη φτώχεια σας
για ένα ξεροκόμματο δρόμο
αυτός που όταν δεν βρέχει
χορεύει ξυπόλυτος στην καυτή άμμο
τον χορό των αθών
αυτός που φωνάζει στον καθρέπτη του:
«Ίσως αν πέθαναν όλοι οι θεοί
θα ήταν ζωντανά τα παιδιά μου»
αυτός που όταν έρθουν οι στρατιώτες
να τον πυροβολήσουν
σαν αιρετικό ή σαν τρελό, θα βρούνε λόγο
μουρμουρίζει κοιτώντας τους στα μάτια:
«ευχαριστώ για την αθανασία»
αυτός είναι ποιητής
Γι' αυτό οι πιο πολλοί μισούνε τους ποιητές
τους θυμίζουν το παιδί που μεγάλωσε
κι έτρεξε τρομαγμένο μακριά τους
τους θυμίζουν αυτό που φοβούνται περισσότερο
τον έρωτα και τον θάνατο
γιατί ξέρουν πως τίποτε
δεν είναι πιο επικίνδυνο από ένα σίχο
που μπορεί να ματώσει τα μάτια τους
που μπορεί το αίμα τους να αρχίσει να καίει
και να θυμηθούν πως περπατώντας στον δρόμο της «επιτυχίας»
έγιναν ασήμαντοι αριθμοί

Κι όμως πέρα από αυτούς είναι κάποιες γυναίκες
που ερωτεύονται τους ποιητές
γιατί πιστεύουν πως οι στίχοι τους
ανοίγουν την πόρτα της αθανασίας
χωρίς να γνωρίζουν όμως πως αυτοί
περνούν μόνοι τους το σκοτάδι

Τα μάτια ενός αόρατου ανθρώπου

Ποιος θα περάσει την αγάπη απ' την πόρτα
ποιος θα μου φέρει τον ήλιο με φιλή
αστυνόμοι μαζεύουν μοναξιά σαν τα χόρτα
πέρα απ' τον φόβο υπάρχει και ζωή

Μη λες πως φοβάσαι τις ερωτήσεις
μη λες θα με δεις ξανά στον υπολογιστή
το σώμα κοιμάται μπροστά στην οθόνη
σε λίγο μαζί και η ψυχή

Σας βλέπω τόσα χρόνια μα δεν με βλέπετε
γιατί ζητάω για τα λάθη σας συγνώμη
όμορφα όνειρα στο κρύο καίγονται
μόλις μιλήσουν για τον έρωτα οι νόμοι

Μιλάει για μένα η βροχή: Απόψε όλα άλλαχτα
κλείσε μια νύχτα τον υπολογιστή
η φυλακή της ψυχής σου το ξέρεις ανοίγει
μόλις τα μάτια μιλήσουν με φωνή

Έλα απόψε στης αγάπης τον δρόμο
να παρατήσεις τον φόβο σου στο πάτωμα γυμνή
αστυνόμοι μαζεύουν μοναξιά σαν τα χόρτα
τα μάτια ενός αόρατου ανθρώπου είναι εκεί

Ο δικός μου ο πόλεμος
δεν έχει αγγέλους χτυπημένους από σφαίρες
ούτε έχει μετανάστες κρεμασμένους
στα καλώδια της τηλεόρασης
ο δικός μου ο πόλεμος
έχει νερό να πλυθούνε τα μάτια
κι έρωτα
να ξαναζήσουν ελεύθερα τα σώματα
Η δική μου η θάλασσα
δεν βάζει φωτιά στα νησιά της
αγαπάει όλους τους θεούς
που δεν μιλάνε για θάνατο
η δική μου η θάλασσα
έχει τα δικά της τραγούδια
με το αλάτι
κλείνει τις πληγές της ψυχής
Το δικό μου χωράφι
δεν έχει φυτά που ναρκώνουν
ούτε έχει μηχανήματα
που αναζητάνε τη νύχτα χρυσό
έχει χιόνι, έχει βροχή, έχει ήλιο
έχει παιδιά, έχει ερωτευμένους
έχει εμένα που φοβήθηκα
να μεγαλώσω ένα παιδί για σκλάβο
Ο δικός μου ο πόλεμος
έχει ραγισμένα μάτια
τραγούδια έχει με σφαίρες
κι αγαπάει όλους τους θεούς
που δεν μιλάνε για θάνατο

Μικρές απουσίες

Περνάς τους τοίχους
βάζεις τις μάσκες σου σε σίχους
γυρνάς σε πλατείες
φωτογραφίζεις αυτοκίνητα
κι αναπνέεις απουσίες
Στο σπίτι αδειάζεις τα μάτια σου
στον υπολογιστή κι όλο γκρινιάζεις
μια δουλειά λες μοναχά πια δεν σου φτάνει
να αγοράσεις ένα όνειρο που άλλος το ζει
Φοβάσαι πάντα να μεγαλώσεις απ' τον δρόμο
παιδί να μείνεις να πας και κόντρα με τον νόμο
φοβάσαι να με αγαπήσεις
το σώμα σου να το χαρίσεις και ψυχή
και να γεννήσεις θα φοβάσαι
ποτέ μην ξαναζήσεις σαν παιδί
Πετάς τις μέρες σαν αποτσίγαρα
μες το τασάκι με τις βέρες
είσαι ελεύθερη να τρέξεις
μα έχει και θάνατο η εφήμερη ζωή
Φοβάσαι πάντα
στα μάτια μου την θάλασσα την άγρια
φοβάσαι και τα παπούτσια μου στην σκόνη
γιατί έκανες τον φόβο εραστή

Ένα καλοκαίρι δεν φτάνει

Τον Αύγουστο τα καλοκαιρία αρπάζουν τις πόλεις
σαν μαξιλάρια τις μεταφέρουν πέρα απ' τα διόδια
και τις παρατάνε σε καθαρές ακτές

το σώμα κι η ψυχή τους βιαστικά να αναστηθούν
στην μυρωδιά της νύχτας

αλλά ένα καλοκαίρι δεν φτάνει

στα παιδιά να σκεπάσουν τον φόβο τους με άμμο

Τον Σεπτέμβρη τρένα πηγαίνουν την μοναξιά ως τα σύνορα
άνθρωποι φεύγουν απ' το φως στο πουθενά

γιατί οι φτωχοί πάντα θα χάνουν απ' τα όνειρα
κι εσύ που μου άφησες έναν μαύρο μαρκαδόρο

να ζωγραφίσω την θάλασσα

θα ψάχνεις ένα τραγούδι με τις ήπτες μου

να γιορτάσεις την πρώτη βροχή

Ίσως γιατί δεν ζήτησες ποτέ σου να έρθει

το καλοκαίρι που θα αρπάζει το μαξιλάρι σου

να γεμίσεις με ουρανό τα μάτια σου

να μάθεις να δίνεις αυτό που δεν έχεις

γιατί ήξερες πως χωρίς αγάπη

ένα καλοκαίρι δεν φτάνει

Φωτιά στο μπαλκόνι

Προφήτες λέγαν θα αρρωστήσουνε τα σύννεφα
κίτρινη θα 'ρθει η βροχή και θα καώ
μα εσύ πετούσες την αγάπη μου στα κύματα
για μια καριέρα και με άφηνες μισό
Φωτιά στο μπαλκόνι στέλνω σήματα
αφήνω λέξεις που μυρίζουνε καπνό
εκεί που είσαι να προσέχεις τα άγρια κύματα
τις άδειες μέρες μην σε ρίξουν στον γκρεμό
Το μονοπάτι να περάσω απ' τα σύνορα
ποτέ μου μόνος δεν νομίζω πως θα βρω
φυλακισμένος σε ιούς και σε συστήματα
χωρίς αγάπη το παράθυρο κλειστό
Στρατιώτες τρέχαν για να λύσουν τα προβλήματα
πυροβολούσαν κάθε όνειρο μικρό
φυλακισμένος σε οθόνες και συνθήματα
που μου περνάνε κι άλλο φόβο στο μυαλό

Θάλασσα στο παράθυρο

Πέταγα πέτρες αστέρια να σπάσω
μα είχα το βέλος βαθιά στην καρδιά
μιλούσα μονάχος σε άδεια μπουκάλια
η βέρα είχε πέσει μες τα νερά
Έμεινα μόνο καπνός μες τη νύχτα
βάρκα στη θάλασσα δίχως κουπιά
έμοιαζα άμμος μπορεί κι αλάτι
αντίο αγάπη παντοτινά
Φωτιά στο σκοτάδι απόψε θα βάλω
απ' την τσέπη θα βγάλω το κλειδί
το σπίτι θα ανοίξω
απ' το παράθυρο η θάλασσα να 'ρθεί
Φυσάει αέρας την μάσκα της μέρας
την έχει πάρει από μένα μακριά
μαζί και την άμμο απ' τα μάτια να βλέπω
το καλοκαίρι που φτάνει ξανά
Φωτιά στο σκοτάδι απόψε θα βάλω
να ανάψουν αστέρια ξανά στην καρδιά
αυτό που είναι πίσω απ' το φως να με χάσει

Ένας μικρός αγέλαστος Απρίλης

Πέρασα πρωί έξω απ' το σχολείο
έμοιαζε ξανά βυθισμένο πλοίο
μες την σιωπή μεγάλωσε ο χειμώνας
κρύψε το παιδί στον ήλιο μην καεί
Έφυγα μακριά πήγα στο ποτάμι
έκλεισα καλά την τρύπια στην καρδιά
όλη η φωτιά στη θάλασσα να φτάσει
η άνοιξη αργεί ίσως να πουληθεί
Χάρτινα φιλιά κι ο βοριάς χτυπάει
το σώμα με ραβδί σπάει την ψυχή
μες την σιωπή βαριές οι αλυσίδες
κάτι σαν ζωή σπίτι φυλακή
Μόνο για φτωχούς τα όνειρα που κάνεις
πριν αυτά καούν σε νόμους και χαθούν
παρέλαση σοφών η σκόνη χθες που είδες
μόνο μια βροχή δεν σπάει την σιωπή
Πέρασα ξανά έξω απ' το λιμάνι
θάλασσα φωτιά κάηκε η καρδιά
φώναζε το φως ήθελε να με πάρει
με αγέλαστο Απρίλη δεν πάω πουθενά

Η Ελευθερία του σπασμένου καθρέφτη

Το '20 η Ελευθερία

τη θάλασσα την κλείδωσε στον δρόμο

ποτέ δεν θα παρέβαινε τον νόμο

από την άνοιξη τα μάτια της να μολυνθούν

Ποτέ δεν έκλεινε την τηλεόραση

την είχε κάθε μέρα σαν καθρέφτη

όλα τα είχε δει μαζί της έγινε παιδί

μέσα στο σπίτι της ήταν το πανηγύρι

Το καλοκαίρι ο υπουργός

την έβγαλε μια βόλτα απ' την οθόνη στην πλατεία

και την κρατούσε απ' το χέρι σφιχτά

τη θάλασσα περίμενε μες το μυαλό της να της φέρει

μα οι διαφημίσεις άφησαν το ταξίδι της μισό

Έτσι περνούσανε οι μήνες

αλλάζανε οι νόμοι γελούσε ο καθρέφτης

χαρταετό σε κάνανε κι έμαθες να πέφτεις

μα πρόσεχε αρχίζει η βροχή

Την άνοιξη του '21 η Ελευθερία

άνοιξε τα παράθυρα για να περάσει ο δρόμος

ποτέ δεν είχε καταλάβει τι έλεγε ο νόμος

για τα λουλούδια που είχαν τώρα μαραθεί

Περπάτησε μέσα στο φως για μέρες

να φύγει ο φόβος απ' τις σφαίρες της οθόνης

κι απ' τις φωνές να ξεχαστεί

χωρίς να ακούει πίσω της τι έλεγε ο καθρέφτης:

Η άνοιξη τον άλλο χρόνο θα σε περιμένει, υπομονή

39

Γιάννενα η θάλασσα της καρδιάς μου
Όμορφα ονόματα έχει ο δρόμος
σαν αστυνόμος ταυτότητα ζητά
μοιάζει γυναίκα με φιλιά και συγνώμη
μετά σου εύχεται καλό ταξίδι στη φωτιά
Γιάννενα θάλασσα της καρδιάς μου
κύματα γυάλινα φτερά
μίλα μου μπες στο όνειρο στάσου
φέρε φως να κοιτάξω ψηλά
Άνοιξη έρχεται πράσινα τα παιδιά της
για συγνώμη στο βουνό η φωτιά
στην νεράιδα της ομίχλης αν φτάσω
θα είμαι λίμνη στην δική σου αγκαλιά
Γιάννενα θάλασσα της καρδιάς μου
πέταξα στο νησί σου φωτιά
ότι έπεσε στον βυθό σου μην φτάσω
φτιάχνω φως για την νύχτα ξανά
Χρώματα στα σύννεφα δίνει ο νόμος
μα όποιος δεν βλέπει κοιτάζει μπροστά
πίσω τρέχει ιδρωμένος ο χρόνος
μα η αγάπη απλά ξενυχτά

Ημέρα ελευθερίας

Όταν μυρίσεις το αίμα της πόλης
θα δεις τις ομάδες αλήθειας
να τρέχουν με τις μηχανές τους
στους άδειους δρόμους
να μαζεύουν ερωτευμένους, άστεγους
φοιτητές αμαρτωλούς
που θέλουν ανοιχτά πανεπιστήμια
κι ανθρώπους χωρίς πατρίδα
όλοι τους επικίνδυνοι για την ημέρα ελευθερίας
που οι «άριστοι» γιορτάζουν
με γεμάτα τα ποτήρια τους χρυσάφι
Κι αν πεις έπρεπε να γίνει αυτό
για να μείνει η πόλη καθαρή
θα μείνεις μια πέτρα στο κάστρο τους για πάντα
όταν ονομάσουν το σκοτάδι τους νέο φως
Ξεχασμένος στον ύπνο σου
δεν θα βλέπεις κανένα όνειρο
ούτε τον εαυτό σου θα βλέπεις
πεταμένο άδειο μπουκάλι
στο εργοστάσιο μνήμης
να χάνει το παρελθόν του
ούτε τις ομάδες του ήλιου με λευκά γάντια θα βλέπεις
να σε φορτώνουν σε λεωφορεία
και να σε στέλνουν στα σύνορα
στρατιώτη της λάσπης
πρόθυμο να σκοτωθείς για τους «άριστους»
αλλά δεν θα θυμάσαι γιατί πρέπει...

Αόρατες καρδιές

Μεγάλωσα δίχως φωνή
ξυπόλητος στη επαρχία
εκεί που ο Μεγάλος Αδελφός
τάζει σε όλους ευτυχία
Περνάει το ποτάμι απ' την καρδιά
γιατί έμαθα στη βροχή να μιλάω
πληρώνω τον φόρο στην σιωπή
τελείες και κόμματα γιατί δεν προσκυνάω
Μυρίζω θυμό με ρούχα παλιά
αστυνόμοι κοιτάνε τον εχθρό εαυτό τους
γυρίζω να βρω μια αγάπη παλιά
με όλες πενθούν το χαμένο όνειρό τους
Μεγάλωσα στου δρόμου την φωτιά
και περπατάω μακριά απ' τον φόβο
τα μάτια μου πριν σπάσουν και καώ
μια θάλασσα να αγκαλιάσω μόνο
Χτυπάει τον καθρέφτη η βροχή
τους κέρινους ανθρώπους ας ξεχάσω
που κρύβονται στον ήλιο μην καούν
αόρατες καρδιές πώς να τις φτάσω

Αφού δεν έχετε να πείτε τίποτα πια
και το τραγούδι στην οθόνη
με βουρκωμένα μάτια που μας λέτε
είναι κάθε μέρα το ίδιο
ελευθερώστε τον δρόμο ελευθερώστε τα όνειρα
αφήστε την θάλασσα να περάσει
χωρίς χρώματα τα μάτια των παιδιών είναι φτωχά
μπορεί να μολυνθούν απ' τις κραυγές
ή μπορεί να πνιγούν απ' τις γραβάτες σας
τώρα που έφυγε η βροχή
και μες τον κόσμο των χάρτινων σοφών
δεν φυτρώνει κανένα όνειρο
σταματήστε τα βαγόνια του φόβου
γέμισαν με σκοτάδι τα σεντόνια των φτωχών
τους γελαστούς γέρους που σβήνουν το φως
αυτό το φως που διώχνει μακριά
τον θάνατο της ψυχής
αφού δεν έχετε να πείτε τίποτα πια
μπορώ εγώ να σας πω
πως δεν θα γίνω ποτέ ο στρατιώτης σας
να πολεμάω τον εαυτό μου
ώσπου να πέσω στο χώμα

Ένα ουράνιο τόξο πάνω από μια παγωμένη ψυχή

Στο πρώτο φιλί αστέρια είχαν πέσει

στα μάτια η θάλασσα ήταν χρυσή

ξυπνούσε ο ήλιος για να περάσει

όλο το φως μες την ψυχή

Στο δεύτερο φιλί είχες ξεχάσει

την πόρτα της αγάπης ανοιχτή

μες το μυαλό σου είχες σχεδιάσει

μια βάρκα να δένει στην ακτή

Τρέξε μακριά απ' το χώμα του παραμυθιού

πρέπει να σηκωθείς απ' το χώμα και να τρέξεις

περπάτησε τα σύννεφα ένα ουράνιο τόξο να σε βρει

μόνο με την αγάπη θα αντέξεις

Στο πρώτο φιλί η φωτιά είχε φτάσει

από τα μάτια στο κορμί

λύκοι κρυβόταν λυπημένοι

στο δάσος κυνηγημένοι απ' την σιωπή

Στο δεύτερο φιλί δεν είχες ξεχάσει

για πάντα να πεις θα είμαστε μαζί

για πάντα όμως λέει ο δρόμος

είναι ένα ουράνιο τόξο πάνω από μια παγωμένη ψυχή

Η ιστορία ενός φιλιού

Δίχως τα δικά σου φιλιά
βλέπω μια θάλασσα άδεια
γιατί να είσαι μακριά
μόνο εσύ μπορείς να φέρεις τα κύματα
Ποτέ δεν βρέχει εδώ
το σύννεφο άδειο περνάει
ίσως να φταίει γι' αυτό
το σώμα μου που για σένα διψάει
Δίχως τα δικά σου φιλιά
έχω ξεχάσει τα βήματα
πως να ζεσταθεί η καρδιά
αν με ακούς φέρε έναν ήλιο και γρήγορα
Τώρα φυσάει ξανά
ο βοριάς με μανία χτυπάει
χωρίς το δικό σου φιλί
σαν κλαδί ο αέρας με σπάει
Το τραγούδι δεν αρχίζει ποτέ
ο καιρός μόνο πέτρες πετάει
χωρίς την δική σου φωνή
σιωπή στο αίμα κυλάει
Τώρα ξημερώνει ξανά
και το άδειο ποτήρι ρωτάει:
«Που θα βρεις το φιλί
που τα μάτια της άλλος κοιτάει»

Γάτες με πέταλα αλόγων

Στα κομμωτήρια ψυχών
στις ηλεκτρονικές τάξεις που καίνε το μυαλό
στις θρησκείες και το μίσος τους
στους εξαθλιωμένους του πλούτου
και σε όλες τις εταιρείες
που αγαπάνε τον πόλεμο και πουλάνε πατρίδα
πες όχι
πες όχι στον θάνατό σου
Σε αυτούς που παρακαλάνε γονατιστοί να σε σώσουν
μόλις πλησιάζουν οι εκλογές
ενώ έχουν έτοιμους νόμους
να σου πάρουν και την τελευταία φέτα
από το ψωμί στο τραπέζι
σε αυτούς που βάζουν τα παιδιά σου
σαν εμπόρευμα στα τρένα
και τα στέλνουν εργάτες στην δύση
να καούνε στο κρύο
στα γυάλινα μάτια τους
που σε παρακολουθούν κάθε μέρα
μη βγεις απ' κοπάδι
στους λύκους που δαγκώνουν
τα κορίτσια σου στο δρόμο
πες όχι
πες όχι στους σοφούς της μιας μέρας
Στα ηλεκτρονικά κλουβιά
στις γάτες με πέταλα αλόγων
στα γεμάτα με σκοτάδι μάτια
στον βασιλιά και τους διαδόχους του βασιλείου
στους αυλικούς που καθαρίζουν τον δρόμο
να περάσει η βασίλισσα
σε αυτούς που ποτέ τους δεν ίδρωσαν

γιατί κολυμπάνε στην δική σου θάλασσα
στους εργάτες που πεθαίνουν για την εξουσία
και σε αυτούς που πατάνε το αδύναμο σαν αποτσίγαρο
πες όχι
πες όχι στο όνομα των παιδιών σου
αν καταλάβεις πως ο κόσμος με όχι αλλάζει

Τενεκεδένια ποτάμια

Νυχτερίδες τα βράδια
χορεύουν στα τζάμια
χαλασμένα τα φώτα απ' τις βροχές
τενεκεδένιο σχολείο
που σκουριάζεις στο κρύο
φοιτητές σε κομπιούτερ γιατί θες
Αστυνομοι με κράνη
με φυλάνε και πάλι
ένας νέος κόσμος με σιωπές
Θα κλείσω τα παράθυρα
να μην περάσει ο χειμώνας
από τις μάσκες του
τα ματιά μου μην μολυνθούν
θέλω να βλέπω οπαδούς από το κόμμα
τους θεούς τους να χειροκροτούν
θέλω να βλέπω τους πιστούς μεθυσμένους
για ένα νόμισμα να με ποδοπατούν
Πειρατές τα άδεια βράδια
με σπαθιά στην οθόνη τενεκεδένια ποτάμια
ένας νέος κόσμος με απειλές
μα θα περπατάω δίχως να ρωτάω
τι χάθηκε τι έμεινε στις τσέπες απ' το χθες

Όσες γυναίκες φίλησα

Όσες γυναίκες φίλησα
τις ερωτεύτηκα για ένα ψέμα
κι απ' τον χορό τους έμαθα
τη νύχτα να αγαπάω
να κάθομαι στην θάλασσα και να μετράω
φώτα που φεύγουνε μακριά
και φώτα που επιστρέφουν
Τώρα που οι αγάπες μου γυμνές
στα σύννεφα κρυώνουν
και τα φιλιά ξεράθηκαν στα χείλη
αστέρια πέφτουνε βροχή
σπάνε τα μάτια μου καμιά φορά
να μην χαθούν στην λήθη
Κοιτάζω τα ταξίδια μου στους τοίχους
ονόματα πνιγμένα στο αλκοόλ με χαιρετάνε
φοράνε μάσκες, κρατούν λουλούδια με χτυπάνε
είναι παράξενη καμιά φορά η νύχτα
Τώρα που απαγορεύεται ο δρόμος
παραμονεύουν ζωτικά σε κάθε τοίχο
ποτέ δεν είμαι μόνος
φώτα που φεύγουνε μακριά
φώτα που επιστρέφουν

Λίστα διαγραφής

Σβήνω το φως ανάβω ένα κερι
να δω καθαρά την ψυχή του πατέρα
που χορεύει στα κεραμίδια
να δω καθαρά τα κορίτσια που έτρεχαν μακριά
να γλιτώσουν απ' τα όνειρα
γιατί φοβόταν να ρίξουν στη φωτιά το σκοτάδι
Κάθε μέρα που περνάει
γίνεται πιο μικρή η θάλασσα
στα μάτια σας
πολλές φορές μέσα τους αντί για ουρανό
βλέπω αεροπλάνα να ψεκάζουν
το εξαθλιωμένο πλήθος
που έχει δραπετεύσει από τα σπίτια του
Απαγορεύεται να βάζεις σφαίρες στους στίχους
γιατί θα χάσουν την ασυλία
αστυνόμοι δημοσιογράφοι που φυλακίζουν
σώματα στους υπολογιστές
τα πετάνε σαν άχρηστο αρχείο στον κάδο
πριν τα διαγράψουν οριστικά
Μα εσείς γελάτε πίσω απ' τις οθόνες
αγνοώντας πως είστε οι επόμενοι στην λίστα διαγραφής
όμως τα μάτια της νύχτας γνωρίζουν πως
μια μικρή φωτιά είναι αρκετή
να ανοίξει τα παράθυρα της μοναξιάς

Μη σταματάς να περπατάς ως το φεγγάρι
Ήταν παλιά ένας χειμώνας που ερωτεύτηκε
μια πεταλούδα και τον ύπνο του είχε χάσει
οι εποχές απλά τον κοροϊδεύανε
πως τους πιστούς έτσι θα χάσει
Τα βράδια έπινε γαλόνια με κρασί
μες το ποτήρι του χόρευε εκείνη
κι όλο ευχόταν ζαλισμένος το πρωί
φέτος το χιόνι στα βουνά μόνο να μείνει
Μη σταματάς να αγαπάς το επικίνδυνο
μη σταματάς να περπατάς ως το φεγγάρι
μάθε να ζεις για το αδύνατο
από τα ψεύτικα η αλήθεια να σε πάρει
Έτσι περνούσαν οι μέρες με βροχή
κι η πεταλούδα χόρευε στην φύση
ο ήλιος είχε λυπηθεί
έναν χειμώνα το βασίλειο που είχε φτύσει
Οι εποχές μαζεύτηκαν ξανά
να τιμωρήσουν τον χειμώνα μη τους πάρει
κάθε λουλούδι που μοιράζονταν μαζί
κάθε κορίτσι που τον γύμνωναν με χάρη

Μια ελεύθερη φυλακή

Καθαρό φως μόλις φύγει ο καπνός
άνοιξη θα ανοίξει τις πόρτες
θα γυρίσουν ξανά χελιδόνια αγκαλιά
μεγάλα μάτια χρώματα φωτιά
δεν θα είμαι πια η σκιά του καθρέπτη
Θα ακούω στο φως του ανέμου φιλιά
ένας ήλιος μεγάλος θα έρθει
να με πάει μακριά στο δικό σου νησί
την δική σου αγκαλιά
η ψυχή να μην πέφτει
Μα ότι κι αν πω δεν μπορώ να κρυφτώ
έχω χαθεί σε αριθμούς και σε πόρτες
μέρες μικρές σφαίρες πολλές
απαγορεύουν τα φιλιά οι οθόνες
Καθαρό φως μόλις φύγει ο καπνός
χωρίς μάσκα θα βγω
ζαλισμένος στους δρόμους
δεν θα είμαι μια ελεύθερη φυλακή
δεν θα είμαι η σκιά του καθρέπτη

Μια μάσκα κάθεται στο σαλόνι και περιμένει την άνοιξη
Κάτω απ' το μαξιλάρι μου
κρύβω το ποτάμι
που τραγουδάει την σιωπή μου
κρύβω τον άνεμο, την βροχή
κι ότι δεν μπορεί να πουλήσει
όσο- όσο το παρελθόν του
γιατί εδώ στον λαβύρινθο της επανάληψης
δύσκολα αναπνέω τα χρώματα
και φοβάμαι μην μολυνθούν τα μάτια μου
από γυάλινους υπεράνθρωπους
που δεν θέλουν τίποτε να αλλάξουν
και κατασκευάζουν θεούς
δίνοντας όπλα στους φτωχούς να τους σκοτώσουν
Κάτω απ' το μαξιλάρι μου
κρύβω τους κρεμασμένους
στα βαγόνια μετανάστες
γιατί κανείς δεν θέλει να τους βλέπει
τα πληγωμένα χέρια τους
που κλέβουν ήλιο απ' το Πολύκαστρο
και ψάχνουν τον παράδεισο
στα εργοστάσια της Γερμανίας
Αλλά κι εσένα κρύβω που δεν άφησες
τη θάλασσα να μιλήσει με τα μάτια μου
κι άργησε να τραγουδήσει
το ποτάμι την σιωπή μου
Θα μεγάλωσες πολύ
που δεν θέλεις πια να αλλάξεις τον κόσμο
ή ίσως έχεις μολυνθεί
από τους γυάλινους υπεράνθρωπους
που δεν θέλουν τίποτε να αλλάξουν

εκτός από σπίτια κι αυτοκίνητα
και το μόνο που μπορείς να δεις σήμερα είναι
μια μάσκα που κάθεται στο σαλόνι σου
και περιμένει την άνοιξη

Το κρασί του Δεκέμβρη

Τα βράδια θυμάμαι είχα βάλει παγίδες
αστέρια να πιάσω Χριστούγεννα
μα πάλι το χιόνι τα δικά του παιγνίδια
αγγέλους είχε φέρει λευκά φτερά
Οι γάτες κι οι σκύλοι είχαν γίνει πια φίλοι
χορεύαν στο χιόνι μικρά παιδιά
οι άγγελοι φύγαν μα τα μάτια μου είδαν
ένα φως απλωμένο ως τα βουνά
Τα χρόνια περάσαν τα μάτια δεν σπάσαν
τώρα έχω ασπίδες
του χωριού μου τις ρίζες
μην έρθει το μαύρο μες την καρδιά
Κρασί του Δεκέμβρη ρίχνω σε άδειες σελίδες
ανοίγω τις πόρτες γυρίζουν οι απόντες
δεν θα τους κάψει ο χρόνος
όσα όνειρα είδα ήταν αληθινά

Να βάψω ένα κομμάτι της καρδιάς

Συνήθισα να κολυμπάω σε ανθρώπινα ποτάμια
με χαλασμένα τους τα όνειρα και μάτια
μάτια που ψάχνουν στα θολά νερά χρυσάφι
συγνώμη στα παιδιά της μοναξιάς
Συνήθισα να τους κοιτάζω μαγεμένος
κρυμμένος σαν βαλίτσα μες τη νύχτα
να λέω μόνο ναι να μοιάζω με χαμένος
συγνώμη και σε σένα που γελάς
Περίπτερο της μοναξιάς είχα ανοίξει
να με αγκαλιάζει ξημερώματα ο δρόμος
ο ήλιος να με αρπάζει να με καίει
αιχμάλωτο να με πετάει στην δουλειά
Μα κάποτε κουράστηκα κι είπα θα αλλάξω
θα βγω απ' τα ανθρώπινα ποτάμια πριν με κάψω
στα χρυσαφένια όνειρα στα χάρτινα φεγγάρια
δεν βρήκα δάσος μα φωτιά
Έτσι περπάτησα καιρό μέσα στην πόλη
μάζευα λέξεις απ' τον δρόμο
μάτια που έβλεπαν εχθρό τον νόμο
να βάψω ένα κομμάτι της καρδιάς

Φεγγάρι της καρδιάς

Πριν να γεννηθείς σε είχα συναντήσει
μέσα στο φεγγάρι της καρδιάς
μπροστά στα χείλη σου είχα χαθεί
κι όλα μέσα μου είχαν σβήσει

Πριν λίγο καιρό πολέμαγα το φως
από τα μάτια σε είχα σβήσει
ώσπου να θυμηθώ πως έφτασα εδώ
αυτά που δυο ζωές μαζί έχουμε ζήσει

Φεγγάρι της καρδιάς ξυπόλυτο στη άμμο
τα μάτια άγριο φως αέρας δυνατός
τα χείλη σου η γέφυρα
τα σύννεφα να τα φτάνω

Πριν να γεννηθείς σε είχα αγαπήσει
ήμουνα παιδί δεν ήξερα γιατί
το φως μου είχε μιλήσει

Πριν να γεννηθώ ίσως με είχες δει
σε μια άλλη ζωή μες την άγρια δύση
σε ποταμό γυμνό να ψάχνω για χρυσό
να ξαναγεννηθώ με είχες βοηθήσει

Σφαγείο αγγέλων

Ήθελα να σου πω πως έχασα τον καθρέφτη σου
και δεν βλέπω τα μάτια σου όταν νυχτώνει
ούτε πια μαζεύω αστέρια να σου τα χαρίσω
γιατί δεν χρειάζεσαι φως απ' τα δικά μου χέρια
Ήθελα να σου πω πως ξέχασα
τα ονόματα από την θάλασσά σου
ίσως γιατί τρέχοντας μακριά απ' τις άγριες φωνές των δρόμων
αγάπησα την ανάσα της νύχτας
όμως έχω γεμίσει την μνήμη μου με σκιές που χορεύουν
σκιές που μοιάζουν περισσότερο με πωλητές άμμου παρά με θεούς
που παλεύουν ακούραστα μεταξύ τους
ποια θα με οδηγήσει στην αθανασία
Όμως θυμάμαι στην Οία τον ήλιο
που έσπρωχνες με τα μάτια σου στην θάλασσα
να φύγουν οι τουρίστες με τις φωτογραφικές μηχανές
μέσα σε ένα ποτήρι κρασί να ακούσεις την σιωπή μου
να ακούσεις τον φόβο της φωτιάς στην βραδινή βροχή
Όπως θυμάμαι και τα κόκκινα μαλλιά σου
τα δάκρυα των δέντρων που έκλεβες ξημερώματα
για να τα πάρεις μαζί σου
να ζωγραφίσεις το καλοκαίρι στους τοίχους
μα έχω ξεχάσει αν ήμουν εγώ ναυαγός στο δικό σου νησί
ή εσύ ήσουν ναυαγός στο νησί της αγκαλιάς μου
ούτε θυμάμαι τα κύματα από την θάλασσά σου
ούτε αν ήσουν θάλασσα κάποτε
στο σφαγείο αγγέλων της Κυψέλης

Το μαχαίρι που σκοτώνει τον έρωτα

Θα με δεις να περπατάω στη θάλασσα
θα με δεις την σκόνη να αφήνω του έρωτα
κι αν ο άνεμος την πάει στα σύννεφα
τότε μπορείς σε ένα σύννεφο να δώσεις φιλί
Θα με δεις τα τραγούδια να αφήνω στον δρόμο
που για σένα την νύχτα απ' το όνειρο έκλεψα
κι αν ο ήλιος δεν 'ρθει να τα πάρει
τότε μπορείς να τα αφήσεις κι αυτά στη βροχή
Χρόνια ταξιδεύω στα σύνορα
σε νησιά και στις πόλεις τις μέλισσας
τα έχω δει όλα, τα έχω ζήσει, όμως δεν αντέχω να δω
το μαχαίρι που σκοτώνει τον έρωτα
Θα με δεις να κυνηγάω καλοκαίρια
σαν παιδί να παλεύω με τα όνειρα
νικητής είναι αυτός που έχει χάσει
το πρώτο του αίμα στον έρωτα
Θα με δεις να μαζεύω την άνοιξη
την βροχή απ' τις πόλεις τις μέλισσας
δεν μπορεί όσο κι αν με έχεις ξεχάσει
σε ένα τραγούδι την καρδιά μου θα δεις

Τα ποτάμια του έρωτα είναι πάντα κόκκινα

Άκου την φωνή ενός κόσμου που χάνεται
στο γυμνό του καθρέφτη
κι αν δεις τη θάλασσα με πόρτες και παράθυρα
στην φωτογραφία της ζωής σου
ή δεις την μοναξιά των κύκνων στην παγωμένη λίμνη
κοίταξε πιο πέρα υπάρχει δρόμος
Υπάρχει δρόμος που τρέχει
μακριά απ' τις μάσκες των σοφών
μακριά από την ακινησία των κουρασμένων θεών
μέσα στην σκόνη του δρόμου υπάρχει φωνή
ένα δάσος τα μάτια σου να αγκαλιάσουν
όταν σωπαίνεις μέσα στις κραυγές του όχλου
που με μια εντολή απ' το μαύρο της οθόνης
το πλήθος μπορεί να σκοτώσει ότι είναι αδύναμο
ή έτοιμο να ζήσει στο φως
Όμως τα ποτάμια του έρωτα
που θα συναντήσεις στο δρόμο
να ξέρεις είναι πάντα κόκκινα
απ' το αίμα των αθώων
μα αν θέλεις να ζήσεις την αλήθεια
θα κολυμπήσεις σε ορμητικά νερά,σε βρώμικα νερά
και στα παγωμένα νερά του Αχέροντα
δεν αγοράζεται η αθανασία με ένα κερί
Άκου την φωνή ενός κόσμου που χάνεται
στο γυμνό του καθρέφτη
μήπως είναι η δική σου ζωή που χάνεται

μέσα σε πόρτες και παράθυρα της συνήθειας
και σε λίγο δεν θα έχεις ούτε σώμα για έρωτα
ούτε ψυχή να χαρίσεις στο φως
κοίταξε πιο πέρα υπάρχει δρόμος
μα πρέπει να γνωρίζεις τώρα πως ο δρόμος
είναι η φωτιά της αγάπης

Περιεχόμενα

	σελ.
Όταν όλοι πέφτουν, μείνε όρθιος	4
Ο πειρατής των ονείρων	5
Η μέρα του πολέμου	6
Ένα γαρύφαλλο στο μπαλόκι	7
Η αράχνη που τραγουδάει	8
Κλεμμένη άνοιξη	9
Ο έμπορος της φωτιάς	10
Χωρίς άδεια εξόδου	11
Η ωραία αμαρτία	13
Μια τρύπα στο σκοτάδι	15
Ποτάμια με παραμύθια	17
Μπροστά από το φως που βλέπουν οι άλλοι	18
Οι πολεμιστές του Αυγούστου	19
Μακριά απ' τις φωνές των σκλάβων	20
Ένα βήμα πιο πέρα	21
Αντίγραφο	22
Είναι ωραία να φεύγεις	23
Η πρώτη αγκαλιά	24
Το φιλί του καθρέφτη	25
Γυάλινος πόλεμος	26
Η βροχή χορεύει στα κεραμίδια	28
Ο χορός των αθών	29
Τα μάτια ενός άορατου ανθρώπου	31
Ο δικός μου ο πόλεμος	32
Μικρές απουσίες	33
Ένα καλοκαίρι δεν φτάνει	34
Φωτιά στο μπαλκόνι	35
Θάλασσα στο παράθυρο	36
Ένας μικρός αγέλαστος Απρίλης	37
Η Ελευθερία του σπασμένου καθρέφτη	38
Γιάννενα η θάλασσα της καρδιάς μου	39
Ημέρα ελευθερίας	40

Αόρατες καρδιές	41
Αφού δεν έχετε να πείτε τίποτα πια	42
Ένα ουράνιο τόξο πάνω από μια παγωμένη ψυχή	43
Η ιστορία ενός φιλιού	44
Γάτες με πέταλα αλόγων	45
Τενεκεδένια ποτάμια	47
Όσες γυναίκες φίλησα	48
Λίστα διαγραφής	49
Μη σταματάς να περπατάς ως το φεγγάρι	50
Μια ελεύθερη φυλακή	51
Μια μάσκα κάθεται στο σαλόνι και περιμένει την άνοιξη	52
Το κρασί του Δεκέμβρη	54
Να βάψω ένα κομμάτι της καρδιάς	55
Φεγγάρι της καρδιάς	56
Σφαγείο αγγέλων	57
Το μαχαίρι που σκοτώνει τον έρωτα	58
Τα ποτάμια του έρωτα είναι πάντα κόκκινα	60

*Άκου την φωνή ενός κόσμου που χάνεται
στο γυμνό του καθρέφτη*

Η βροχή χορεύει στα κεραμίδια

ISBN 978-618-84709-1-0

CCP.2022 Σάκης Αθανασιάδης

Η βροχή χορεύει στα κεραμίδια

Σάκης Αθανασιάδης